

הלכה למעשה

סאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, ראש כולל עשרת חיים ברוך, קולבולו הייסט

Mezonos. There are two types of *mezonos*. Those that are eaten with *milchigs* and *fleishigs* like regular bread, and sweet types of *mezonos* that are not usually eaten with meat. The first type, such as crackers, flat breads and non-sweetened *kichel*, are included in the *issur*, because they are eaten with all types of foods. Examples of this are: Crackers with liver and flat breads with cottage cheese. However, sweet *mezonos*, such as cakes and cookies, which are rarely eaten together with meat are fine and therefore, they can be made *milchigs* (3).

After Baking. Just as one should not bake his bread to become *milchigs* or *fleishigs*, similarly, he should not make his bread *milchigs* or *fleishigs* after the baking, unless it is at the time of eating or it will be recognizable that it became *milchigs* or *fleishigs*. However, to make it *milchigs* or *fleishigs* and then leave it around, where it won't be recognizable and people can come to make a mistake and eat it with the opposite type, it is also prohibited. If by mistake, it became *milchigs* or *fleishigs*, he can make a *siman* in the bread or divide it and give different families small amounts (4).

We will continue next week *iy"V* H.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus and the Kitchen (8)

Milchig and Fleishig Bread. The Issur and its Reason. *Chazal* (1) prohibited baking *milchig* or *fleishig* (even poultry) bread because one might come to eat with the opposite type. For example, one might spread butter on *fleishig* bread or wrap a hot dog with *milchig* bread. If one did bake them (without the following *heterim*, see further) it cannot be eaten even alone or with its own type. Even if one baked it especially to eat alone, or did not know about the *issur* when it was baked, it is still prohibited to eat (2).

Heterim. The following cases are permitted:
 1) If it is a small amount of bread, not more than that day's supply for one's family. Since the bread will be gone in a short time, we are not scared of mistakes.
 2) If one shapes the dough in an unusual way, to act as a reminder not to treat it as regular bread.
Note: These *heterim* are only at the time of baking. If he baked it in a way that it became *assur*, he cannot make it permitted later on by changing its shape or dividing it into smaller portions and giving it to different families.

בין הריחיים – תבלין מודף היומי – סוכה לז:

כשר לנטילת ב"ה" - In *siman* ב"ה" - **Mechaber** says that the whole day is **ה' הישיעה נא דברי ב"ה** "עיקר מצות נטילת לולב בשעת הלל" However, since "אריזין מקדימין למצות", we take it in the morning. The *Mechaber* ends by saying that "שחרית אחר חזרת התפילה נוטלין הלולב ומברכין וגומרין הלל". Also, in *siman* ב"ה" - **Mechaber** says the reason we do it during הלל is so we can be מנינע during *davening* & are מנינע again later in *shul* by *Hallel*. This is also brought by the **מגן אברהם** [תרנ"ב, ס"ק ג'] in the name of the **ש"ה**. Earlier, the **משנ"ב** [ד"ד] brings a מנהג of shaking the **Lulav** in the *Succah* בשם **האריז"ל**. There, in **שער הצינור**, he is not sure & says that maybe the reason is, that as soon as one wakes up in the morning in the *succah*, he should immediately be מנינע מצות לולב. Or maybe this whole idea is יעל.

מקיים the *Lulav*, he is being מחדש that as long as one continues to hold the *Lulav*, he is then showing המצוה המצוה but it is not a continuation of the original *mitzvah*. He says that he found that the preference of the **אריז"ל** was to shake before *Hallel*, and only when there wasn't a *succah* near *shul*, did he shake prior to going to *shul*. Therefore, he suggests that even those who want to follow the אריז"ל should try to go into a *succah* before *Hallel* & this way, the initial קיום of the *mitzvah* will continue without putting down the *Lulav*, through *Hallel*, which is the optimal way.

R' Moshe Feinstein zt"l [אר"ח ח"ד ס' צ"ט] says that maybe this מנהג to shake the *Lulav* before *davening* came about because of the אנשי who were מדקדקים & carried the *Lulav* all day. They probably carried it to *shul* in a way that they could be יוצא so they made the *beracha* right away before heading out to *shul* in order to make it לעשייתן. Nowadays, when we aren't like them, one should wait until תנדיך ושאינו תנדיך תנדיך קודם & we follow the rule of שחרית is שחרית, because נטילת לולב for הלל.

הוא היה אומר ...

R' Shneur Zalman of Liadi zt"l (Baal HaTanya) would say: "The *Torah* compares a human being to a 'tree of the field.' Because a tree that does not bear fruit is a barren tree. In other words, a person can be fluent in the entire *Torah* and Talmud and still be considered 'barren,' *chas v'sholom*. A Jew must produce 'fruit.' For what benefit is there in your learning and Divine service if you do not bear 'fruit' - if you do not cause your light - the light of your *Torah* - to shine upon another Jew?"

A Wise Man would say: "The **Arizal** points out that the first letters of "אנה ליוו ושמוני לך" spell "אלול". This allusion is found by an עיר מקלט for *Hashem* to accept sincere *Teshuva* on our past sins."

Printed By: Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses Worldwide Since 1980 (1-888-Mailway)	Be Aware - to Revere!	Study HIS greatness!	103,773 signatures 855-403-5164 kvodshem@jvix.net	Mazel Tov to Mark & Tzippy Kogan on the bar mitzvah of Aharon Yisrael Tzvi HaKohan. May he grow in Torah & Y"Sh.
--	-----------------------	----------------------	---	--

Monsey Edition

שבת קודש פרשת שופטים – ו' אלול תשפ"א Shabbos Parshas Shoftim - August 14, 2021

פלא המנחה עש"ק – 6:31 | הדלקת נרות שבת – 7:39 | זמן קריאת שמע / מ"א – 8:57 | זמן קריאת שמע / הגר"א – 9:33
 סוף זמן תפילה/הגר"א – 10:42 | שקיעת החמה שבת קודש – 7:56 | מוצש"ק צאת הכוכבים – 8:46 | צאה"כ / לרבינו תם – 9:08

נאמר: שפטים ושופטים נתן לך - על האדם לתת שופטים ושופטים על המידה הנרמזת בחיבת לך' שאותיותיה הם 'כל', ומימי השופטים והשופטים יהיו 'ככל' שעדיך אשר ה' אלקך נתן לך - בכל השערים שבמות השמדה עליהם מוכה הקב"ה את האדם ונותן לו מידת 'כל' הנרמזת בלך'.

ואם אמרו יאמר האדם אכן הבחירה בידי לשמור על העינים לכל זיונו ממראות אסורות, כמו כן הנני ארוך על כח הדיבור שבי, וביכולתי לנטותו אל הטוב ולהתנדב מכל דיבור אסור, אולם אינני ארוך על כח השמיעה שבי, אמת הדבר שביכולתי להתרחק מכל אדם הדוע כמו שמדלל את דיבורו, כדי שלא להכשל על ידו בשמועה רעה, אולם לפעמים אוכל להיכשל שלא במתכוון מאנשים שמלכתחילה לא נחשדו על כך, ומה אעשה אם אכן אכשל בכחך דא? על זה רומזו בכתוב הלאה שעה' השומע רעה על חברו ידון אותו לכף זכות, כי גם אם כנים הדברים שנכשל במה שנכשל א"א לדונו לחובה, וכמש' הלא חוקן (אבות ב ד) 'אל תדין את חבריך עד שתגיע למקומו, וידוע שא' מן הצדיקים הפסיד על זה המאמר ואמר: 'ילדי מקומו לא תגיע לעולם, כלומר, גם אם נדמה לו לאדם שנתקיימו אצלו כל מה שנתקיים בחברו, והינו ניצב ועומד על מקום חברו, יידע שלאמינו של דבר אינו עומד על מקומו, וא"א לו לדונו לחובה, מאדור שאינו יודע את כל המתחולל בנפשו פנימה. וזה שאמר הכתוב 'לשבטך' - שידע האדם שאין הוא וחברו עומדים על מקום אחד, והדי זה כאילו הוא משבט א' וחברו משבט אחר. ומדיעה זו יבוא לידי 'ושפטו את העם משפט צדק, ולא יתרעם על אלו שמצאו בהם 'דופי' ולא יכשל עי"ז הליכה בלשונו. ואודר שחובה האדם לשמירת אלו השלושה סידרות יזכה בקבלת האלה המעלה העליונה היא מעלת הקדושה, ואודר שזוכה האדם למידת הקדושה הוא נקרא 'אדם חי' שעליו לא שולטת כלל מיתת הנפש [ראה זוהר ח"א דף ריא].

עבודת ה' הם שווים, והיינו חובת האברים, וחובת הלבבות. ואם אלו הם שלמים הוא 'תמים' עם ה' אלקיך. וא"כ לפי"ז יל' דהוה הטעם שמצות אמונה נלמד מקרא 'תמים' תהיה עם ה', והיינו שהאופן להיות 'שלם' לגמרי בהש"ת הוא רק עם לבו הוא שלם והיסוד היסודות לכל עניני חובת הלבבות מיוסד על 'אמונה בהש"ת', ומובין היטב מדוע הראשונים לשבתו מקרא זה מצות אמונה בהש"ת. ויש להוסיף עוד על זה, שכתב **הרמ"א** (אר"ח סי' א'): "שיתיה ה' לגנדי תמיד (תהלים טז, טז), הוא ככל גדול בתורה ובמעלות אשר הצדיקים אי"ז הולכים לפני האלהים". וכתב **הגר"א** (שם): "ובמעלת הצדיקים - כמו שכתוב 'איש צדיק תמים היה, את האלהים התהלך נה', וכן בחנוך, וכן באבות, 'אשר התהלכו אבותי לפני', (בראשית מ"ח) וזהו כל מעלת הצדיקים", עכ"ל הגר"א. דברים נוראים! שכל מעלת הצדיקים הוא זה שלבו 'תמים' עם ה'!

אימת בנדרים (לב): 'אמר רבי יצחק: כל המתמים עצמו - הקדוש ברוך הוא מתמים עמו, שנאמר: עם חסיד תתחסד עם גבר תמים תתם. א"ד הושעיא: כל המתמים עצמו - שעה עומדת לו, שנא' התהלך לפני והיה תמים וכתבי: והיית לאב המון גוים', ע"כ. וביאר **המוד"ל** שכוונת הגמ', דמי שהוא 'תמים' עם ה' אלקיך, גם הש"ת הוא תמים עמו, ואין שום פגעים באים עליו ובאמת זהו הכח של אמונה בהש"ת שכה של 'אין עוד מלבדו' שמגן כל יסורים ופגעים!

טיב התבלין

סאת הגאון רבי גמליאל חסדן רבפטיק שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים נעדיך

שפטים ושופטים נתן לך בכל שעריך אשר ה' אלקיך נתן לך לשבטך ושפטו את העם משפט צדק (פז-ה) - דרכי הקדושה ומעלת הווכה בה יתא **מהא"ר הקדוש** שהמידה הששית הנקראת 'יסוד' נקראת גם כן 'כל', וכן אנו רואים בפרק 'ייבך דוד' שבתפילת שודרית, שם מובא כל המידות העליונות שבהם מתפאר הקב"ה, באמרו: לך ה' הגדולה [היא מידת החסד] והגבורה והתפארת וה'נצח' וה'הוד' כי 'כל' בשמים ובארץ ע"כ, ותיבות האחרונות 'כי כל' מכון להמידה הששית, ונקראת כן על שם שהיא כוללת את כל המידות שלפניה, וגם כי הוודי בה זוכה להיות שולם בכל, וזוכה לכל הטובות שבעולם. והנה כדי שיוכה האדם להיות וזהו במידה זו מוטל עליו לשמור היטב על ה' שערים שבטולגולת הראש, והם ב' העינים וב' האוזנים והפה, אלו השערים הם המשפיעים העיקריים על קדושת האדם.

השמירה על העינים הוא דבר המובן מאליו, כי בהעדר שמירתם הם משמשים הליכה כשני סרסורי החטא, וכמו שאחול' (במדבר רבה י ב): 'העין רואה והלב חומר וכלי העקשה גומריין'. גם הדיבור הוא גורם גדול לזה העוון, שכן כתוב בספר היצירה (פ"ו מ"ח) ש'ברית הלשון מכון לברית המעור'. ועל כן מוטל על האדם להיות וזהו מאוד מאוד בדיבורו, וידיחק את עצמו מכל דיבור של איסור הכולל: לשון הרע, רכילות, שקר, ונבלות פה. וא"א לו לאדם להיות וזהו בדיבורו, אם לא שיהיה גם וזהו בשמיעתו, היינו שידחק עצמו משמועות רעות של לשון הרע ורכילות, כדי שלא ימשך גם הוא אחר הקצרב הליכה. וגם אם נכשל האדם שלא מרצונו בשמיעת לשון הרע יראה לנכון שלא לקבל את הדברים, וגם אם ישנם הוכחות ברורות שהדברים נכונים יראה לנכון ללמד זכות על אותה מעשה. רמז לדברינו אנו מוצאים במקרא שלפנינו בו

עדותיך אתבונן

לשופט סאת הרב אברהם וזאל אבנסקי שליט"א, מגיס' שהאברהם

תמים תהיה עם ה' אלקיך ... (ה-יג) - להיות 'שלם' עם ה' אלקיך א' הראשונים (רמב"ן, ספר חדשים) למדו מקרא זה המצות של אמונה ובטחון בהש"ת ויש לבאר, מדוע מצוה זה נקרא 'תמים' מלשון 'שלם' עם ה' אלקיך, ודי אפשר שקאי על מצוה אחרת, וצ"ב מדוע דוקא מצוה זה של אמונה בהש"ת הוא 'שלימות' האדם? ויש לבאר זה על פי **החובת הלבבות** (הקדמה) שהאריך טובה שיש ב' החלקים לעבודת ה'. א] חובת האברים - והיינו כל המצות שעדיך האדם לעשות בנופו, כגון תפילין, ישיבת סוכה, אכילת מצות וכדומה. ב] חובת הלבבות - והם כל המצות התלויות בלבו של אדם כגון: להאמין בה', לאהבו, לידאו, שלא להאמין באלקים אחר, ולבטוח בו, וכדומה. וכתב כל ספרו לבאר כל עניני חובת הלבבות. וכתב וז"ל, "וצריך שתדע, כי הכונה והתועלת במצות הלבבות הם שיהיו גלוינו וצפונינו שוים ושקולים בעבודת השם עד שתהיה עדות הלב והלשון והאברים שוה, ויצדיק כל אחד מהם את חברו ויעיד לו ולא יחלוק עליו ולא יסתור דבריו, והוא אשר יקראו הכתוב תמים באמרו תמים תהיה עם ה' אלקיך ואמר תמים היה בדותו, ואמר ואלך אחריו ותיעל צדק ודובר אמת בלבבו, ואמר אשכילה בדרך תמים מתי תבא אלי' אתהלך בתם ללבי בקרב ביתי", עכ"ל. ודי האופן להיות 'שלם' לגמרי בהש"ת, היינו רק אם ב' החלקי

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews • www.clickstonsforshabbos.com • The charity that simply helps families of Melanclim, Agunos and Crushos in Eretz Yisroel at ZTRCO expense

מעשה אבות סימן לבנים

ובאת אל הבהנים הלויים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט ... (ז-ט)

The job of a *Tzaddik* is to elevate the *neshamos* of *Yidden* and bring them ever closer to their Father in Heaven. This role is well illustrated by the following story which was recorded by **R' Tzvi Hirshorn ז"ל Hy"ד** (Rav of Yebrozna in Galicia).

It was *Shabbos Mevorchim* in the vast *shul* of the holy *Rebbe*, **R' Yisroel Friedman ז"ל of Chortkov**. **R' Meir Shapiro ז"ל**, who was then a young man and *Rav* in the town of Sonik, had come to spend *Shabbos* in the company of his *Rebbe*.

After *krias haTorah* had ended, the door of the Chortkover *Rebbe's* private room suddenly opened and there on the threshold stood his radiant form. "I honor R' Meir Shapiro with *Rosh Chodesh bentching* and *Mussaf*," the *Rebbe* declared. In Chortkov it was a very rare event for the *Rebbe* himself to honor anyone with *davening* before the congregation. Normally this was left totally to the *gabbai's* discretion. R' Meir, however, was known not only to be a brilliant *talmid chacham*, but also a genius of the emotion and the heart. His fiery *tefillos* captivated the hearts of all who heard them and his *davening* softened even someone who had a heart of stone. And so with his beautiful and melodious voice R' Meir walked up to the *amud*. He davened *Mussaf* with such emotion that the thousands of listeners were completely caught up with his devotion.

After *davening* the *Rebbe* invited R' Meir into his room, where he remained for some time. When he emerged, R' Meir's face was radiant with joy. Later on, while eating the *Shabbos* meal together with the other *chassidim*, R' Meir related a small snippet from his conversation with the *Rebbe*. The *Rebbe* had revealed to him what his mission in this world was to be. Since the *Rebbe* had mentioned R' Meir's gift for *davening*, and his ability to inspire others, R' Meir had asked him, "If my power of *tefillah* is so great, perhaps I should become a regular *chazzan*?"

The *Rebbe* pondered his *chassid's* question and after a few moments of silence, he answered. "I would like to tell you a story about the *Rebbe*, **R' Zishe of Annipoli ז"ל**. R' Zishe was once on his travels, going from town to town. Eventually he reached the town of Zalkova where he made his way to the local *shul*. The *Rav* of the town, who was known as **R' Yuzpah**, was delivering a complicated *shiur* at the time, and thus no one took any notice of R' Zishe as he took a place at the back of the *shul*. Although R' Zishe was dressed in worn-out clothes and had the appearance of a beggar, R' Yuzpah sensed that there was more to him than met the eye. "What is it about you that so special?" R' Yuzpah asked him after the *shiur* concluded.

"I have no special traits," R' Zishe answered. "I hardly know how to learn. The only thing I know is to *daven* a little bit."

"R' Yuzpah wasn't satisfied with the answer. Which *Yid* does not know how to *daven*? Perhaps R' Zishe could show him what he meant that he knows how to *daven* a little bit. The two of them entered a side room and R' Zishe started to instruct his host in the secrets of *tefillah* and the Kabbalistic ideas contained in every word, until R' Yuzpah could not contain his amazement. "You are indeed, a very special person. I can see that I do not yet know how to *daven* properly," R' Yuzpah exclaimed. "Perhaps I should leave my post and follow you, so that I should at least learn how to *daven* properly?"

"R' Zishe, however, refused to allow R' Yuzpah to leave his post. He told him, '*Chazal* have told us that just like no two people look the same, similarly no two people have the same inner mind and attitude. Accordingly, every person has been given a different task to perform in this world, one to which only he is suited according to the way he has been created. Your job is to sit and learn and give *shiurim* and my job is to *daven*.' The Zalkova *Rov* accepted this decision."

The *Chortkover Rebbe* finished his story and, turning to R' Meir Shapiro, he said, "You have the gifts and potential to become a great *Torah* disseminator in the world. You have the ability to establish *yeshivos* and produce fine *talmidim*. This must be your goal! As for *davening* and inspiring *Yidden* to greater *kavanos*, that you can leave to me, that is my job."

"With these words," R' Meir concluded, "the *Rebbe* directed me on my life's mission. He showed me that I had been appointed to educate the younger generation and to spread the *Torah* far and wide." (Rebbs of Chortkov, by R' Y. Friedman, Artsroll publications)

אנכי אנכי הוא מנחמכם מי את ותידאי מאנשי ימות ומבני אדם הצור ינתן ... (שעי' נא-יב)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

תורת הצבי על הפטרות

The opening words of the *Haftorah* encapsulate *Hashem's* powerful message of comfort for *Klal Yisroel*. *Yeshaya HaNavi* exclaims "אנכי אנכי הוא מנחמכם" - a declaration that only through *Hashem* will the Jewish people discover the true source of comfort, thereby encouraging them to muster the courage to pick up the shattered pieces of their lives and forge ahead. But why is the double expression necessary?

The *Kedushas Levi*, **R' Levi Yitzchak M'Berditchev ז"ל** explains that *Hashem* hinges His own completeness in this world on the worthiness of humankind - and specifically the Jewish Nation. In fact, *Chazal* (סנהדרין מו:) say that *Hashem* considers human beings to be an extension of Himself and when a person feels personal pain, *Hashem*

"feels" that pain as well. Incredibly, this idea of being a part of the Almighty extends even further, and *Chazal* say that *Hashem* would never impart good or bad in this world if there is no one on earth to receive it. The reasoning is because, as *Hashem's* extension in this world, humans have the ability to ensure that nothing that *Hashem* bestows is unrecognizably changed, thereby ensuring *Hashem's* dominance in this world.

Therefore, the aforementioned double expression was in fact a powerful message reassuring *Klal Yisroel* that despite all the destruction that *Hashem* allowed to happen, He (אנכי) was still Himself (אנכי) - in the sense that he saw the Jewish people as His extension and that nothing would ever change that fact. Thus, there could be no greater comfort than that.

מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו ... (כ-ה)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

מחשבת הלב

As *Bnei Yisroel* prepare for war in the *parsha*, the *Kohen Hamashiach* (anointed *Kohen*) is told to announce the military deferments for certain individuals. The first exception is one who built a house and, as **Rashi** explains the words, "ולא חנכו", it refers to one who did not yet live in it. The question that struck me was, why didn't the *Torah* just say "ולא דר בה" which literally means "he did not live there"? Why "ולא חנכו" which seems to connote an *inyan of chinuch*?

Rashi says that a person not living in his brand new house is *עגמת נפש* - a cause for pain and anguish. My *machshava* here is that simply not moving into one's new home should not be a cause for such "anguish." Rather, a person eagerly longs to start a chapter of life in his own new home, based on the *chinuch* and education he has been imbued with in his formative years. To start building his own legacy, with future *doros* perpetuating the way a *Yid* should live. If he perishes in battle before he can accomplish that task ... now that is a cause for deep pain. Hence, the *Torah* doesn't just say "ולא דר בה" but rather, "ולא חנכו" - he wasn't yet *mechanech* his home in his own unique fashion.

There is a fascinating **Targum Yonasan** here. He learns that each person here - the new homeowner, the vineyard owner, or the newly engaged man - each did an *aveira* associated with his respective item. For example, he built his house but he didn't put up a *mezuzah*. The *chossan*, he explains with penetrating insight, did not yet make his wife happy. And that may be sufficient cause for him to die in warfare. Why? Because our wives make our homes the ideal place for *chinuch*, as the *Torah* says, "ואל תטש תורת אמך". They are, therefore, deserving of our everlasting appreciation, even before the *chasuna*! And this concept isn't limited to *shana rishona*. It's never too late to make (keep) them happy by showing our gratitude for their integral part in ensuring that our homes are the ideal places of *chinuch* which will be!" *H* give us *rov nachas*!

משל למה הדבר דומה

לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל ... (ז-י)

משל: When he needed to recite *Kaddish*, a Jewish college professor would *daven* at the Los Angeles *yeshiva* headed by **R' Simcha Wasserman ז"ל**. Once, this academic asked the *Rosh Yeshiva* a question. "We are both teachers," he said. "You impart knowledge and I impart knowledge. What is the essential difference between us? The *Torah* you teach is a stream of wisdom and I teach advanced math, also a stream of wisdom. Why do you consider yourself more fortunate?"

Gently, R' Simcha asked the man how many students he had. He said that he had taught hundreds of students over the years, perhaps thousands. "How many of them have invited you to their wedding?" R' Simcha asked. The professor looked at him in surprise. "To their weddings? Why would they invite me to their weddings? I am their teacher, not their friend."

ולא תקח שחד כי השחד יעורר עיני הכמנים ויסלף דברי צדיקים ... (מז-יג)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה

The *Torah* teaches us that bribery and flattery blind the eyes of even the wisest of men - so you can just imagine how it affects all the rest of us who are not so wise! It is clear from here that regardless of how smart, how intuitive or intelligent any mortal human is, once he is biased he will not be able to see the truth! The **Chofetz Chaim ז"ל** derives a deeper meaning to this *posuk*. He explains that there is no greater bias than every person's desire to see himself in a positive light! We never want to see any faults in ourselves. Our own minds can literally "bribe us" to believe that we are perfect and have nothing to fix. It is amazing that when we see annoying traits in others that we ourselves have, somehow it is less than perfect - by them - not by us! For example, we may see ourselves as IDEALISTIC while others are UNREALISTIC. We see ourselves as open and honest, while others who say the same exact things are "tactless." We might see ourselves as spiritual and lofty while others are "not with the program" or have their "heads in the clouds"! It is astounding when we realize how much our *yetzer hara* can blind us and prevent us from seeing ourselves as we really are.

This famous *posuk* is actually referring to a judge and there is no better time to truly "judge" ourselves than in the month of *Elul*. NOW is the time that we must introspect and judge our actions, words and even thoughts! But how can we be truly honest with ourselves if we are blinded by our own prejudices?

Rabbi Zelig Pliskin שליט"א gives us some practical advice. He says that we must make every effort to view ourselves as if we are reviewing the life of a total stranger, a person about whom we are totally objective. We must make every effort to see ourselves as we are, with all our faults and limitations.

Don't be afraid to see who you really are - it is the only way you can truly grow spiritually and improve your character.